

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudkyň JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Zory Šmolkové ve věci žalobce **Stant Manufacturing s. r. o.**, se sídlem Karviná, Staré Město, Na Novém poli 379/2, zastoupeného JUDr. Petrem Pyšným, advokátem se sídlem Ostrava, Slezská Ostrava, Občanská 1115/16, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2016, č. j. 8651/16/5000-10470-700938, ve věci odvodu do státního rozpočtu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 8651/16/5000-10470-700938 ze dne 24. 2. 2016 **se z r u š u j e** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce

žalobce JUDr. Petra Pyšného, advokáta se sídlem Ostrava, Slezská Ostrava, Občanská 1115/16.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 22. 4. 2016 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 8651/16/5000-10470-700938 z 24. 2. 2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) č. j. 343419/15/3200-31471-803589 ze dne 28. 1. 2015 a toto rozhodnutí, kterým byl žalobci vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 238 100 Kč, bylo potvrzeno. Žalobce dne 10. 4. 2006 uzavřel s Ministerstvem práce a sociálních věcí dohodu o hmotné podpoře vytváření nových pracovních míst v rámci investičních pobídek (dále jen „dohoda“), v níž se zavázal vytvořit 67 nových pracovních míst v období od 13. 9. 2004 do 30. 11. 2008 a ministerstvo práce a sociálních věcí se zavázalo poukázat žalobci 12 200 000 Kč do 30 dnů a 1 200 000 Kč do 30. 4. 2008. Dohodnutá částka byla vyplacena. Dne 26. 3. 2014 správce daně seznámil žalobce s výsledky kontrolního zjištění se závěrem, že došlo k porušení podmínky v čl. II bod 1 dohody a porušení ustanovení § 6a odst. 3 zákona č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách, ve znění účinném do 11. 7. 2012 (dále jen „zákon o investičních pobídkách“), neboť žalobce nezřídil 67 pracovních míst a neobsadil je minimálně 67 zaměstnanci po dobu nejméně pěti let ode dne prvního čerpání investiční pobídky. Následně správce daně shora citovaným platebním výměrem vyměřil žalobci odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně a žalovaný rozhodnutí správce daně potvrdil.

Podle žalobce mělo být předmětem kontroly splnění podmínky podle ustanovení § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách, ve znění účinném do 1. 7. 2007, nikoliv do 11. 7. 2012. V každém případě žalovaný ustanovení § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách ve znění účinném do 1. 7. 2007 nesprávně vyložil a aplikoval, když potvrdil závěr správce daně o povinnosti žalobce zřídit a obsadit 67 nových pracovních míst ke dni prvního čerpání hmotné podpory, tedy ke dni 31. 5. 2006, neboť v dohodě se žalobce zavázal k vytvoření 67 nových pracovních míst v období od 13. 9. 2004 do 30. 11. 2008. Ve chvíli prvního čerpání tak nebyl povinen mít vytvořeno a obsazeno 67 pracovních míst, ale byl povinen tato místa postupně vytvořit a obsadit do 4 let.

Dále žalobce nesouhlasil se způsobem kontroly splnění podmínky podle ustanovení § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách a se způsobem výpočtu výše odvodu. Pokud správce daně dospěl k závěru, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň vždy ke konci kvartálu počínaje 30. 6. 2006 až pololetí 2011 (30. 6. 2011), jeho závěr není správný právě s ohledem na to, že žalobce byl povinen 67 pracovních míst nově vytvořit a obsadit až k 30. 11. 2008. Žalobce měl za to, že počet nově vytvořených a obsazených míst je nutno propočítat průměrně pro každý kvartál v poměru k celkovému počtu nově vytvořených pracovních míst, který od třetího kvartálu 2011 převyšoval počet nově vytvořených pracovních míst, ke kterým

byl žalobce povinen, neboť z povahy věci není možné po žalobci spravedlivě

požadovat, aby nově vytvořené pracovní místo poté, co byl povinen jej vytvořit, bylo ihned a vždy obsazeno. Při výpočtu je nutno vyjít z ustanovení § 3 odst. 2 a 4 nařízení vlády č. 515/2004 Sb. ve spojení s § 11 vyhlášky č. 518/2004 Sb. Tímto výpočtem se dojde k závěru, že žalobce průměrně vytvořil a obsadil 80 pracovních míst a tedy podmínky investiční pobídky a dohodu neporušil. Při stanovení odvodu žalovaný nevycházel z účelu poskytnuté hmotné podpory, nezohlednil závažnost údajného porušení podmínek investiční podpory, ani to, že hmotná podpora byla čerpána oprávněně, což bylo zjištěno kontrolou Ministerstva práce a sociálních věcí, které jediné bylo oprávněno – na rozdíl od správce daně – provést kontrolu dodržení podmínek stanovených dohodou. Žalovaný tak porušil princip proporcionality.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Podle § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách byl žalobce povinen zachovat počet nově vytvořených pracovních míst a obsazení těchto míst zaměstnanci se stanovenou týdenní pracovní dobou, na které bude čerpána investiční pobídka, po dobu nejméně pěti let ode dne prvního čerpání investiční pobídky. Současně byl povinen podle dohody zřídit 67 nových pracovních míst a obsadit je minimálně 67 zaměstnanci v době od 13. 9. 2004 nejdéle do 30. 11. 2008. Obě tyto povinnosti byl žalobce povinen splnit současně. Vzhledem k tomu, že žalobce první povinnost s výjimkou čtvrtého čtvrtletí roku 2008 nesplnil, byl povinen vrátit poměrnou část poskytnuté hmotné podpory. Z kontrolních zjištění vyplývá, že žalobci se podařilo vytvořit - i překročit - požadovaný počet obsazovaných pracovních míst až v následujícím období po uplynutí stanoveného pětiletého období (tj. v druhé polovině roku 2011 a v roce 2012). Tím, že žalobce porušil ustanovení § 6 odst. 3 zákona o investičních pobídkách, došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu § 3 písm. e) zákona č. 288/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a k porušení rozpočtové kázně s povinností odvodu podle § 44 odst. 4 písm. c) téhož zákona ve výši 2 238 100 Kč.

K námitce, že správce daně nebyl oprávněn kontrolovat splnění podmínky podle čl. II bodu 1 dohody, kde je pravomoc svěřena Ministerstvu práce a sociálních věcí, které v roce 2009 provedlo kontrolu plnění podmínek a konstatovalo jejich splnění, žalovaný konstatoval, že subjektem, který je kompetentním ke kontrole plnění podmínek poskytnutých dotací k vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně a penále za prodlení s odvodem, je podle zákona č. 456/2011 Sb. ve spojení s ustanovením § 44a odst. 3 a 9 zákona o rozpočtových pravidlech Finanční správa České republiky.

K námitce nesprávného způsobu kontroly a nesprávného výpočtu povinného odvodu žalovaný odkázal na své rozhodnutí s tím, že správce daně při výpočtu průměrné části neoprávněně čerpané hmotné podpory vycházel z § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 515/2004 Sb. ve spojení s § 11 vyhlášky č. 518/2004 Sb., takže odvod za porušení rozpočtové kázně byl vyměřen ve výši odpovídající míře nesplnění dané podmínky, tj. ve výši odpovídající nesplněnému počtu zřízených a obsazených míst v jednotlivých čtvrtletích rozhodného období. Rozhodné období bylo zákonem o investičních pobídkách stanoveno jednoznačně a dohoda nemůže modifikovat povinnost, která je daňovému subjektu stanovena zákonem o investičních pobídkách.

Žalovaný nesouhlasil ani s výtkou žalobce, že nezohlednil závažnost porušení konkrétní podmínky a skutečnost, že hmotná podpora byla v plné výši čerpána oprávněně a na určený účel, čímž porušil zásadu proporcionality. Správce daně při vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně vyměřil odvod v poměrné výši, tedy zohlednil tu část hmotné podpory, která byla čerpána oprávněně. Poskytnuté dotační prostředky nejsou vlastní prostředky příjemce dotace, ale prostředky z cizích zdrojů, se kterými může příjemce nakládat řádným způsobem pouze tehdy, splní-li zákonem i poskytovatelem stanovené podmínky. Pokud nejsou podmínky dodrženy, jejich příjemce ztrácí nárok na poskytnuté prostředky a následuje postih ve formě vrácení předmětných finančních prostředků.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 10. 4. 2006 byla mezi žalobcem a Českou republikou – Ministerstvem práce a sociálních věcí uzavřena dohoda o hmotné podpoře vytváření nových pracovních míst v rámci investičních pobídek, která činila 200 000 Kč na jedno pracovní místo, tj. celkem 13 400 000 Kč; maximálně však 16 000 000 Kč. Žalobce se v článku II. odstavci 2.1. zavázal, že „*zřídí v územní oblasti Karviná 67 nových pracovních míst a obsadí je minimálně 67 zaměstnanci (rozumí se v přepočtu na plně zaměstnané), a to v období ode dne potvrzeného přijetí záměru získat investiční pobídky podle § 3 zákona o investičních pobídkách, tj. od 13. 9. 2004, nejdéle do 30. 11. 2008*“. Žalobce se současně zavázal, že v souladu s ustanovením § 111 odst. 8 zákona č. 435/2004 Sb. bude hmotná podpora použita na úhradu dohodnutých druhů nákladů zaměstnavatele za podmínek uvedených v bodu 1.1., 2.3. a 3.2. této dohody podle harmonogramu: a) k 31. 12. 2006 bude spotřebována hmotná podpora minimálně v kumulované výši 10 600 000 Kč, b) k 31.12.2007 bude spotřebována hmotná podpora minimálně v kumulované výši 12 200 000 Kč a c) k 30.11.2008 bude spotřebována hmotná podpora v celkové výši 13 400 000 Kč, popř. zvýšená podle bodu 2.1., 3.2. a 5.2. K dohodě byl uzavřen dne 28. 11. 2008 dodatek, který dohodu doplnil a opravil mj. v čl. V odst. 5.3. o znění „*v případě, že zaměstnavatel nesplnil některý ze závazků uvedený v bodě 2.1. a v bodě 2.2. této dohody nebo nesplnil všeobecné podmínky podle § 2 odst. 2 zákona o investičních pobídkách, je povinen bez zbytečného odkladu vrátit poskytnutou částku hmotné podpory dle bodu 1.1. a bodu 3.1. této dohody do státního rozpočtu prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu, a to nejpozději do 30 kalendářních dnů po doručení písemného upozornění ministerstva o tom, že tyto závazky nebyly splněny (...) Pokud dojde k porušení rozpočtových pravidel, tj. zaměstnavatel použije prostředky poskytnuté hmotné podpory v rozporu s touto dohodou, případně nevrátí ve stanoveném termínu nevyčerpané prostředky hmotné podpory, je povinen odvést neoprávněně použité nebo zadržené prostředky hmotné podpory, včetně penále ze státního rozpočtu (prostřednictvím místně příslušného finančního úřadu)*“.

Žalobci bylo vyplaceno 12 200 000 Kč dne 17. 5. 2006 a 1 200 000 dne 10. 12. 2008.

Dne 19. 12. 2005 vyslovalo Ministerstvo průmyslu a obchodu v rozhodnutí č. 195/2005 o příslibu investičních pobídek souhlas s poskytnutím investičních pobídek, mezi kterými je hmotná podpory vytváření nových pracovních míst v územní oblasti Karviná ve výši 200 000 Kč na jedno nové pracovní místo, a to za podmínky uzavření písemné dohody s Ministerstvem práce a sociálních věcí o hmotné podpoře vytváření nových pracovních míst v rámci investiční pobídky podle § 111 zákona o zaměstnanosti do tří let ode dne vydání rozhodnutí.

Úřad práce České republiky provedl u žalobce veřejnoprávní kontrolu, zahájenou dne 15. 12. 2011 se závěrem přijatým v protokole ze dne 31. 10. 2012, ve znění rozhodnutí o námitkách žalobce proti tomuto protokolu o výsledku kontroly z 15. 1. 2013, že kontrolovaná osoba – žalobce – „*nesplnila závazek vyplývající z ustanovení § 6a odst. 4 zákona č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách, ve znění pozdějších předpisů, tzn. nezachovala počet nově vytvořených pracovních míst a obsazení těchto míst se stanovenou týdenní pracovní dobou po dobu minimálně pěti let ode dne prvního čerpání investiční pobídky*“; protokol by doručen správci daně dne 18. 2. 2013. Téhož dne správce daně zahájil u žalobce kontrolu skutečností rozhodných pro vznik povinností odvodu za porušení rozpočtové kázně ve věci prověření splnění podmínek dohody. Rozsah kontroly byl zúžen na prošetření nesplnění závazku vyplývající z ustanovení § 6a odst. 4 zákona o investičních pobídkách, tedy zachování počtu nově vytvořených pracovních místa obsazení těchto míst se stanovenou týdenní pracovní dobou po dobu minimálně pěti let od prvního čerpání investiční pobídky. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole, projednané s žalobcem dne 12. 12. 2014, uzavřel, že v kontrolovaném období od druhého kvartálu 2006 do prvního kvartálu 2011 žalobce splnil podmínku 67 nově vytvořených a obsazených míst pouze ve čtvrtém kvartálu 2008. Ve zbývajících kvartálech tuto podmínku nesplnil. Za jednotlivé kvartály tak správce daně vyčíslil odvod související s porušením rozpočtové kázně podle skutečně vytvořených a obsazených pracovních míst. Zpráva byla s žalobcem projednána dne 12. 12. 2014. Dne 28. 1. 2015 správce daně vyměřil žalobci odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 2.238.100 Kč a o odvolání žalobce proti tomuto platebnímu výměru žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.

Podmínky, za kterých jsou poskytovány investiční pobídky, upravuje mj. zákona o investičních pobídkách, který v ustanovení § 6a odst. 3 ve znění účinném do 1. 7. 2007 stanovil, že *příjemce investiční pobídky podle § 1 odst. 2 písm. c)* (pozn. soudu jedná se o investiční pobídku ve smyslu hmotné podpory vytváření nových pracovních míst podle zvláštního právního předpisu, kterým je § 111 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) *je povinen zachovat počet vytvořených pracovních míst a obsazení těchto míst zaměstnanci se stanovenou týdenní pracovní dobou, na která bude čerpána investiční pobídka podle § 1 odst. 2 písm. c), po dobu nejméně 5 let ode dne prvního čerpání investiční pobídky podle § 1 odst. 2 písm. c).* Znění

tohoto odstavce účinné v době do 11. 7. 2012 je stejné. Od novely provedené zákonem č. 192/2012 Sb. je tatáž podmínka zakotvena v § 6a odst. 4.

Podle věty druhé odstavce 8 téhož ustanovení, *v případě nesplnění podmínky uvedené v odstavci 3 pozbývá rozhodnutí o příslibu investičních pobídek v části týkající se udělení investiční pobídky podle § 1 odst. 2 písm. c) platnosti a vše, co bylo investiční pobídkou podle § 1 odst. 2 písm. c) získáno, musí být vráceno podle zvláštních právních předpisů*. Znění tohoto ustanovení účinné do 11. 7. 2012 je rovněž zcela identické.

Žalobci byla investiční pobídka ve formě hmotné podpory vytváření nových pracovních míst příslibena Ministerstvem průmyslu a obchodu postupem předvídaným v ustanovení § 5 odst. 3 zákona o investičních pobídkách, přičemž další podmínkou pro poskytnutí této investiční pobídky bylo uzavření dohody s Ministerstvem práce a sociálních věcí ve stanovené lhůtě, což žalobce splnil. V této dohodě Ministerstvo práce a sociálních věcí stanovilo, že žalobce je povinen 67 pracovních míst nově vytvořit a obsadit ve stanovené lhůtě (od 13. 9. 2004 do 13. 11. 2008). V tomto bodě je dohoda v rozporu se zněním § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách, který povinnost vytvořit a obsadit stanovený počet pracovních míst ukládá po dobu jinou. Současně dohoda stanovila podmínku čerpání investiční pobídky ke stanovenému datu, tedy neponechala žalobci prostor pro úpravu čerpání investiční pobídky tak, aby dostal nejen povinnosti vytvořit a obsadit stanovený počet pracovních míst v době uložené dohodou, ale i zákonem, nebo aby čerpal investiční pobídky v návaznosti na to, kolik pracovních míst vskutku vytvoří a obsadí. Dohoda je svým charakterem veřejněprávní smlouvou, jak ji upravuje §159 a násl. zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť se jedná o smlouvu, kterou se zakládají, mění nebo ruší práva povinnosti z oblasti veřejného práva, což je bez ohledu na její označení rozhodující pro pojetí určité smlouvy jako veřejnoprávní. Pro veřejnoprávní smlouvu je ve fázi před jejím uzavřením charakteristická nerovnost účastníků, vrchnostenské postavení správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 74/2013 – 64 z 25. 9. 2014). V posuzovaném případě Ministerstvo práce a sociálních věcí mohlo v mezích zákona autoritativně rozhodovat jak o vyřízení žádosti o hmotnou podporu, tak o podmínkách jejího poskytnutí; jak Nejvyšší správní soud v citovaném dovodil, v této fázi mohou některé úkony toho účastníka smlouvy, který je ve vrchnostenském postavení, tedy Ministerstva práce a sociálních věcí, naplňovat znaky rozhodnutí správního orgánu. Pokud byly dohodou stanoveny podmínky pro poskytnutí hmotné podpory tak, že jejich dodržení prakticky vylučovalo ustanovení § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách, nemůže žalobce odpovídat za nedodržení rozpočtové kázně v důsledku porušení § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách, neboť porušení rozpočtové kázně zapříčinilo Ministerstvo práce a sociálních věcí; je nepřipustné dovodit porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech, pokud porušení rozpočtové kázně bylo zapříčiněno orgány veřejné moci, které podmínky pro poskytnutí hmotné podpory stanovily nejasně, resp. v rozporu se zákonem o investičních pobídkách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Afs 77/2010 - 81 z 11. 11. 2010 či rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 Afs 90/2012 - 33 z 28. 2. 2014). Z uvedeného vyplývá, že při rozporu mezi zněním veřejnoprávní smlouvy a zněním zákona o investičních pobídkách je nutno přistoupit k výkladu, který je ve prospěch příjemce investiční pobídky, zde žalobce, neboť opačný postup by byl v rozporu se shora nastíněnou zásadou. Žalobce tak nebyl povinen vytvořit a obsadit nová pracovní místa k prvnímu dni čerpání investiční

pobídky, ale v době stanovené dohodou. Za této situace nemohlo dojít k neoprávněnému čerpání prostředků investiční pobídky z důvodu nedodržení ustanovení § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách. Žalobní námitka je tak důvodná a rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nezákonné.

S ohledem na nezákonnost rozhodnutí žalovaného v závěru o porušení rozpočtových pravidel žalobcem je neúčelné se zabývat dalšími žalobcem předloženými námitkami. Krajský soud pouze pro stručnost uvádí, že nesouhlasí s názorem žalobce, že správce daně nebyl pravomocný kontrolu u žalobce provést. Podle § 44a odst. 3 a 9 zákona o rozpočtových pravidlech je správce daně subjekt, jehož prostřednictvím se odvod provádí. Kontrolu dodržování podmínek poskytnutí hmotné podpory, zřízení a udržení pracovních míst, u žalobce provedl úřad práce, který rovněž rozhodl o jeho námitkách proti kontrolním zjištěním. Úřad práce je přitom subjekt, který je oprávněn podle § 7 odst. 3 písm. c) zákona o investičních pobídkách tuto kontrolu splnění podmínky vyplývající z § 6a odst. 3 zákona o investičních pobídkách (od novely zákonem č. 192/2012 Sb. je tatáž podmínka zakotvena v §6a odst. 4) provést. Svá kontrolní zjištění postoupil správci daně a tento provedl daňovou kontrolu podle § 85 daňového řádu pro stanovení odvodu pro porušení rozpočtové kázně, vycházející ze závěrů úřadu práce. Žalobní námitka nedostatku pravomoci správce daně tak není důvodná.

Posouzení námitky výše odvodů a dodržení zásady proporcionality účelu poskytnuté hmotné podpory a závažnosti porušení právní povinnosti souvisí s tím, zda se žalobce porušení rozpočtové kázně dopustil a pokud ano, v jakém rozsahu. Krajský soud se proto k těmto námitkám nevyjádřil.

Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. s tím, že v dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu o tom, že žalobce nebyl povinen vytvořit a obsadit nová pracovní místa k prvnímu dni čerpání investiční pobídky, ale v době stanovené dohodou.

Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a seps žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, dvakrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky, a dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady

nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení

žalobce zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu, ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností žalovaného.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 7. prosince 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu